

Arrest

nr. 64 800 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SIMONE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R.LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Abovyan. Sinds 2006 bent u weduwe. Uw enige zoon, Sharadjian Hajk (O.V. 6.468.118), heeft al zijn hele leven ernstige psychische problemen. Toch werd hij medisch goedgekeurd om zijn militaire dienstplicht te vervullen. In mei 2008 ontving hij een officiële oproeping voor zijn legerdienst. Hij werd naar Azerbeidzjan gestuurd. In de herfst van 2009 vernam u echter van vroegere burens van u dat uw zoon zich in België bevond waar hij asiel had aangevraagd. Hun dochter was ook in België en had hen hiervan op de hoogte gebracht. U wist niet waarom uw zoon het land verlaten had. Enige tijd later werd u opgebeld door leden van de militaire politie die op zoek waren naar uw zoon. Ze kwamen ook een keer bij u langs. Daarna was u niet vaak thuis, maar u vernam van de burens dat leden van de militaire politie nog verschillende keren langskwamen om naar u te vragen. U vermoedde dat de autoriteiten uw zoon wilden bestraffen omdat hij weggelopen was tijdens zijn legerdienst. U was bang dat ze u ook zouden vervolgen, omdat u

hen geen informatie gaf over uw zoon. Daarom besloot u het land te verlaten en uw zoon in België te vervoegen. Op 20 december 2009 nam u in Jerevan het vliegtuig naar Moskou. Vandaaruit reisde u met de wagen verder naar België waar u op 28 december 2009 aankwam. U vroeg op 29 december 2009 asiel aan. Pas na uw aankomst in België vernam u dat uw zoon in het leger geslagen werd door zijn oversten en dat hij om die reden het land ontvlucht was. Bij een eerste mislukte ontsnappingspoging was hij ernstig gewond geraakt. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte en uw militair boekje voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw zoon, S.H. (...) (O.V. nr. 6.468.118). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw zoon werd als volgt gemotiveerd:

"U verklaart tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Armenië omwille van uw deelname aan de betogingen in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008 en uw lidmaatschap van de partij van Levon Ter Petrosyan en u geeft aan dat mensen die deelnamen aan de betogingen van februari/maart 2008 nog steeds problemen kennen in Armenië (CGVS, p. 5-8). Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u er zeker van te zijn dat u niet lastiggevallen zou zijn geweest door het militaire commissariaat als u geen aanhanger van Levon Ter Petrosyan was geweest (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Er moet echter worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (cf. uw oproepingen bij de politie waarbij u werd geslagen en opgesloten en uw vernederende behandeling in het leger) in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008 en met name omwille van uw lidmaatschap van de partij van Levon Ter Petrosyan niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. In dit verband kan worden opgemerkt dat hoewel u verklaarde lid te zijn van de partij HHSH en aangaf een lidkaart te hebben gekregen (CGVS, p. 6), u deze niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties. U verklaarde verder dat u dacht dat u naar aanleiding van uw verplichte inlijving in het leger (hoewel een dokter had vastgesteld dat u voor uitstel in aanmerking kwam) klacht had ingediend bij de rechtbank van Abovyan en bij het parket-generaal. U vervolgde dat u van de rechtbank van Abovyan een document had gekregen waarin stond dat uw zaak onderzocht werd (CGVS, p. 13), maar legde hiervan evenmin enig document voor.

Er moet verder worden benadrukt dat u de Belgische asielinstanties uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort, evenmin voorlegde. Nu verklaarde u weliswaar dat de smokkelaar uw paspoort in Moskou had afgenomen en u vanuit Moskou via Polen of Tsjechië met de bus alleen doorreisde naar België zonder uw paspoort (CGVS, p. 4 en 5). U had onderweg aan de grens geen persoonlijke paspoortcontrole (CGVS, p. 5). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief

dossier is toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat het weinig aannemelijk is dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zou hebben kunnen betreden. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeense paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo het eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

U verklaarde ten slotte dat u in geval van terugkeer naar uw land problemen zou kennen omwille van uw asielaanvraag in België (CGVS, p. 8 en 13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat het aanvragen van de vluchtelingenstatus en het indienen van een asielaanvraag of het verkrijgen van de status van asielzoeker (door Armeniërs in het buitenland) in uw land niet beschouwd worden als strafbare feiten aangezien dit soort aanvragen niet als misdrijven staan omschreven in de Armeense wetgeving. Bovendien ondermijnen uw verklaringen dat u eraan denkt zich in België tot de Armeense ambassade te richten om een nieuw paspoort te verkrijgen om een familielid in Canada te kunnen opzoeken (CGVS, p. 14) de vrees die u omwille van uw asielaanvraag in België verklaarde te koesteren ten aanzien van uw autoriteiten.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde onmogelijk besloten worden tot het bestaan van en gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte bevat informatie over uw identiteit, doch niet over uw concrete problemen. Het militaire attest bevat de informatie dat u volgens de medische commissie geschikt werd bevonden voor het vervullen van een beperkte militaire dienst en dat u gedurende een bepaalde periode vrijgesteld bent omwille van gezondheidsredenen. Uit dit document kan echter niet worden afgeleid of u al dan niet uw militaire dienst gedaan hebt, laat staan dat u problemen zou gekend hebben tijdens uw legerdienst. Het in Armenië opgemaakte medische attest bevat de informatie dat u zich op 22 juli 2009 hebt gewend tot het ziekenhuis van Abovyan omwille van een verwonding aan uw rechtersvoet. Dit attest bevat echter enkel een diagnose en vermeldt niets over de oorzaak van de door u opgelopen verwondingen, zoals uzelf trouwens ook aangaf (CGVS, p. 10). Voor wat betreft de door u aangebrachte medische attesten die in België zijn opgesteld, verwijst ik naar het omstandige advies van de adviseur-expert psycholoog waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit dit advies blijkt dat niet kan geconcludeerd worden dat uw psychische problemen een rechtstreeks gevolg zouden zijn van de feiten waarop uw asielrelaas gebaseerd is. Bijgevolg kunnen deze attesten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

De door u voorgelegde documenten, met name uw geboorteakte en uw militair boekje, zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien ze louter persoonsgegevens bevatten die hier niet in twijfel getrokken worden."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon S.H. (...) Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 64 799 van 13 juli 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S.H.(...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)

2.1 In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (verder vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker stelt dat hij in zijn land van herkomst problemen heeft vanwege het feit dat hij lid is van de partij van Levon Ter Petrosyan. Hij stelt dat zijn problemen begonnen na de presidentsverkiezingen van 2008 toen hij als aanhanger van deze partij zeer hardhandig werd aangepakt en opgesloten.

Verzoeker meent dat er in de "subject related briefing" waarnaar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (verder commissaris-generaal) in zijn besluit verwijst, onterecht wordt gezegd dat er in Armenië actueel geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is. Volgens verzoeker zijn vervolgingen omwille van politieke redenen nog steeds zeer courant in 2011. Verzoeker stelt dat volgens Amnesty International de burger- en politieke rechten nog steeds massaal geschonden worden in Armenië en dat men er een sport van maakt om het leven van mensenrechten en activisten het leven zuur te maken.

Verder haalt verzoeker aan dat hij toen hij in 2008 zijn legerplicht diende te vervullen, de medische commissie besliste dat hij vrijgesteld was wegens een ernstige vorm van platvoeten. Omdat hij een aanhanger van de hoger vernoemde partij was werd hij toch naar het leger gestuurd. In het leger werd hij door de soldaten en officieren geregeld uitgelachen en zwaar mishandeld. Toen hij klacht indiende bij een kolonel werd hij weer hard aangepakt.

Verzoeker meent dat hij door deze mishandelingen erge psychologische problemen heeft gekregen, waardoor hij gedurende een half jaar in een psychiatrische instelling opgesloten is geweest. Na aankomst in België is verzoeker door verschillende psychiaters onderzocht, die het er allemaal over eens zijn dat hij aan belangrijke stoornissen lijdt. Deze stoornissen zijn kennelijk te wijten aan de mishandelingen die hij sinds 2008 heeft moeten ondergaan.

Verzoeker meent dat er sedert de verkiezingen van 2008 een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde bestaat. Hij bevond zich dan ook in een situatie dat hij niet anders kon dan het land te verlaten. Als verzoeker teruggestuurd wordt zou dit zijn doodvonnis betekenen.

Verzoeker brengt tot slot aan dat het feit dat hij geen concrete bewijsstukken kan aanbrengen die de door hem beschreven ingrijpende problemen kunnen bevestigen, niet tegen hem gebruikt kan worden.

Vooreerst, en zeker wat dit laatste punt betreft, dient opgemerkt te worden dat De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook

moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

In verband met verzoekers lidmaatschap van de partij van Levon Ter Petrosyan dient opgemerkt te worden dat hij geen lidkaart heeft kunnen voorleggen, hoewel hij in het gehoorverslag gezegd heeft dat hij er wel een gekregen had. Hij kende de naam van de partij (HHsH) niet en kan ook geen namen geven van andere prominente figuren binnen de partij. Aangezien verzoeker het lidmaatschap van HHsH aanhaalt als de redenen voor de problemen die hij heeft gehad sinds de presidentsverkiezingen van 2008, is het aangewezen om uit te maken of hij inderdaad lid was van en actief voor deze partij. Gezien de zeer beperkte kennis over deze partij en het ontbreken van een lidkaart maakt verzoeker het niet aannemelijk dat hij effectief lid was van deze partij. Uit het gehoorverslag (p. 5 en 6) blijkt ook dat verzoeker niet actief was binnen de politieke beweging en ook niets deed tijdens de verkiezingen en na de verkiezingen een paar keer betogingen bijwoonde en nooit opgepakt of geslagen werd tijdens of na die betogingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat eventuele problemen die hij gekend zou hebben in Armenië het gevolg zijn van politieke activiteiten.

In zoverre verzoeker de actuele situatie voor politieke opposanten in Armenië betwist, stelt de Raad vast dat hij geen concreet feit of element aanbrengt waaruit kan blijken dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist of onvolledig is. Integendeel, de commissaris-generaal heeft de bestreden beslissing genomen op basis van meerdere betrouwbare informatiebronnen die stellen dat er tegenwoordig in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Verzoeker verwijst hier naar Amnesty International om het tegendeel te bewijzen, maar hij specificeert niet op welk document van Amnesty International hij zich baseert en in het rechtsplegingsdossier is hierover ook niets te vinden. Verder is het ook niet voldoende om te verwijzen naar rapporten van algemene aard over de toestand van een land, daar men in het kader van het vluchtelingenverdrag en de vreemdelingenwet het risico op vervolging in concreto moet aantonen. Verzoeker slaagt hier niet in.

Wat betreft verzoekers legerdienst valt op te merken dat verweerder een document voorlegt waarin een medische commissie hem op 11 april 2006 geschikt acht voor beperkte legerdienst. Hierop wordt ook vermeld dat verzoeker ingeschreven is voor militaire dienst vanaf 20 maart 2007. Verder vermeldt dit document dat verzoeker vrijstelling van militaire dienst heeft gekregen tot 1 mei 2011. Verzoeker bewijst niet dat hij legerdienst heeft moeten vervullen op het moment dat hij eigenlijk een vrijstelling had en evenmin dat hij het voorwerp was van een verplichte inlijving in het leger omwille van politieke activiteiten. De bestreden beslissing wijst er op dat verzoeker stelt dat hij klacht had ingediend bij de rechtbank van Abovyan en bij het parket-generaal en van de rechtbank van Abovyan een document had gekregen waarin stond dat zijn zaak onderzocht werd (CGVS, p. 13), maar hij legde hiervan evenmin enig document voor. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker stelt dat hij door de mishandelingen erge psychologische problemen heeft gekregen, waardoor hij gedurende een half jaar in een psychiatrische instelling opgesloten is geweest. Hij stelt dat hij na aankomst in België door verschillende psychiaters is onderzocht, die het er allemaal over eens zijn dat hij aan belangrijke stoornissen lijdt. Deze stoornissen zijn kennelijk te wijten aan de mishandelingen die hij sinds 2008 heeft moeten ondergaan.

Er is in het administratief dossier maar een document terug te vinden dat verwijst naar medische verzorging die verzoeker gehad heeft na een verwonding. Het gaat hier om een attest van het medisch centrum van Abovyan. Verzoeker is hier op 22 juli 2009 verzorgd voor een wonde aan de rechtervoet. Er wordt niet vermeld hoe hij de verwonding opgelopen heeft. Dit document is geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten van vervolging.

Uit de in het administratief dossier neergelegde verslagen blijkt niet dat er enig verband is tussen de vastgestelde psychologische of sociale stoornissen van verzoeker en mishandelingen waarvan hij het voorwerp zou geweest zijn omwille van zijn politieke overtuiging. Er is sprake van psychose en een lage frustratiedrempel. Uit het rapport van het psychologisch onderzoek uitgevoerd door het CGVS blijkt dat de psycholoog, adviseur-expert van de commissaris-generaal, vaststelt dat verzoeker een belangrijke stoornis van de gedragsfunctie heeft. De expert is van mening dat deze persoonlijkheidsstoornis

absoluut niet het gevolg is van de feiten vermeld in het asielrelaas. De Raad meent dat verzoeker dit niet weerlegt.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

(...)”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS